

РЕШЕНИЕ

№ 3018

гр. София, 05.06.2012 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 19 състав, в публично заседание на 23.05.2012 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Доброслав Руков

при участието на секретаря Светла Гечева, като разгледа дело номер **9671** по описа за **2011** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Делото е образувано по жалба на Ж. К. М. с адрес: [населено място],[жк], [жилищен адрес] срещу Акт за установяване на задължение по декларация /АУЗД/ № 900789/25.01.2010 г., издаден на основание чл. 106, ал. 1 от ДОПК от инспектор по приходите при ТД на НАП, [населено място], потвърден с Решение № АУ-1/25.03.2010 г. на Директора на ТД на НАП, [населено място].

С решение № 4238 от 15.12.2010 г. АССГ, I отделение, 18 състав е отхвърлил жалбата. С решение № 13354 от 19.10.2011 г. ВАС е отменил посочения съдебен акт и е върнал делото за ново разглеждане от друг състав.

В жалбата, от съда се иска АУЗД да бъде отменен, като неправилен и незаконосъобразен. Навеждат се доводи, че неправилно органът по приходите е установил, че в колона 3 на Справката за окончателния размер на осигурителния доход за 2008 г. следва да бъде вписана сумата, посочена в служебната бележка от работодателя по трудови правоотношения - [фирма] в размер на 21 427,75 лв. Посочва, че е работил по трудов договор от 1979 г., а от 2000 г. е регистриран и като самоосигуряващ се. В колона 3 на Справката е нанесъл сумите по месеци, за които се дължат осигурителни вноски от неговия работодател, както било посочено в Указанията за попълване. Тези суми напълно съвпадат със Справка за социално осигуряване - актуално състояние за 2008 г., която е взел от сайта на НОИ, като общата им стойност възлиза на 23 345,28 лева. И. са доводи, че с оспорения акт от него на практика се изисква да заплати задължения към НОИ и НЗОК на неговия работодател, което противоречи на чл. 6, ал. 2 и ал. 3 от КСО. Поради изложеното, иска от съда да

отмени оспорения акт.

В проведеното по делото открито заседание, оспорващият се явява лично и поддържа жалбата си. Към вече релевираните доводи допълва, че основателността на твърденията му е потвърдена от изслушаното заключение на Съдебно-счетоводната експертиза във вариант първи.

Ответникът по оспорването, в лицето на Директора на ТД на НАП, [населено място], чрез юрисконсулт А. намира жалбата за неоснователна, като моли същата да бъде отхвърлена, по мотиви, изложени в потвърждаващото АУЗД решение.

Административен Съд С. - град, I отделение, 19 състав, след като взе предвид наведените в жалбата доводи, изразеното становище на процесуалния представител на ответника по оспорването и се запозна с приетите по делото писмени доказателства, намира за установено от фактическа страна, следното:

Между страните не се спори, че на 25.04.2009 г. Ж. К. М. е подал в офис „К. поляна” на ТД на НАП, [населено място] годишна данъчна декларация /Г./ по чл. 50 от Закона за данъците върху доходите на физическите лица /ЗДДФЛ/ за 2008 г., с вх. № 22112746/25.04.2009 г., към която е приложена и справка за окончателния размер на осигурителния доход за 2008 г.

Издадена е Резолюция за извършване на проверка № 900789/29.12.2009 г., след което е съставен Акт за установяване на задължение по декларация № 900789/25.01.2010 г.

С АУЗД е констатирано, че с подадената декларация М. е декларирал доходи по приложение № 1, част I - „Трудови и приравнени към тях правоотношения” в размер на 21 427,75 лева, след приспадане на внесените през годината задължителни осигурителни вноски в размер на 2 677,17 лева, в това число ДОО -2 183,21 лева и ЗО - 493,96 лева. Данъчната основа по част I е 18 750,58 лева. По приложение № 3, част 7 „Доходи от възнаграждения по извън трудови правоотношения”, са декларирани доходи от извън трудови правоотношения, в размер на 13 080 лева. От тях са приспаднати 25 % разходи в размер на 3 270 лева, осигуровки в размер на 183,32 лева, в това число ДОО - 118,80 лева, за довносяне 25,24 лева, вноски за ЗО - 32,40 лева, за довносяне - 6,88 лева. През 2008 г. жалбоподателят е регистриран като самоосигуряващо, във връзка с упражняваната от него свободна професия. При проверката е установено, че М. е вписал в колона 3 от справката 23 345,28 лева, вместо сумата от 21 427,75 лева, която е посочена в служебната бележка от работодателя по трудово правоотношение [фирма].

Във връзка с изложеното, органът по приходите е намерил, че с АУЗД следва да коригира декларацията, подадена по чл. 50 от ЗДДФЛ, като бъдат определени дължими суми за ДОО и ЗО за довносяне в общ размер на 536,90 лева.

При обжалването по административен ред по-горестоящият орган е възприел изводите, направени в АУЗД, поради което го е потвърдил.

Във връзка със задължителните указания на касационната инстанция, съдът е допуснал и изслушал заключение на ССЧЕ, чието писмено заключение /основно и допълнително/ са приобщени към събрания в производството доказателствен материал.

Административен Съд С. - град, I отделение, 19 състав, след преценка на събраните по делото доказателства по отделно и в съвкупност и съобразявайки доводите на страните, приема от правна страна следното:

По допустимостта на жалбата: Решението на Директора на ТД на НАП, [населено място] е връчено на Ж. М., чрез изпращането му по пощата, като видно от приложеното към преписката известие за доставяне, същото е получено лично на 13.04.2010 г.

Жалбата е подадена чрез административния орган на 26.04.2010 г. /вх. № 94-Ж-41/, т.е. в срока по чл. 156, ал. 1 от ДОПК. Съдът е сезиран от надлежна страна – участник в административното производство и срещу акт, с който се засягат нейни права и интереси, поради което е подлежащ на оспорване. По тези съображения жалбата е процесуално допустима и като такава следва да бъде разгледана.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

За да издаде оспорения акт, административният орган е приел, че М. неправилно е посочил в колона 3, ред 13 от справката осигурителен доход в размер на 23 345,28 лева. В тази колона се вписват доходи от дейност по чл. 4, ал. 1 и ал. 2 от КСО. Жалбоподателят е бил наето лице през 2008 г. и е получавал доходи от трудови и правоотношения с [фирма], поради което е бил осигурен за всички социални рискове от работодателя си.

За да бъде решен правилно спора е необходимо да се обсъди заключението на допуснатата ССчЕ. По указания на съда, вещото лице е изготвило няколко варианта, след надлежно запознаване с изплащателните ведомости, съхранявани при работодателя на М. за процесната 2008 г.

В проведеното на 21.12.2011 г. заседание по време на разпита си експертът посочи, че в депозираното на 13.12.2011 г. заключение е допуснал грешки при извършените изчисления. По тези съображения направените изводи не следва да бъдат обсъждани.

На 09.03.2012 г. е депозирано допълнително заключение, а на 15.05.2012 г. – коригирано такова, защото след заседанието на 14.03.2012 г., вещото лице е установило, че в допълнителната експертиза е трябвало към общия доход, върху който се дължат осигурителни вноски за ДОО и здравноосигурителни вноски за м.03.2008 г. да се включи и сумата от 143,80 лева, представляваща обезщетение за ползван отпуск по болест. Във връзка с направеното уточнение, съдът намира, че следва да обсъди само коригираното заключение. Експертът е разгледал и двата възможни варианта, според указанията на ВАС, а именно при начислени от работодателя възнаграждения и при реално получени възнаграждения. В заключението е отбелязано, че са проверени оригиналните документи и ведомостите за заплати, съхранявани при работодателя [фирма]. След анализа им са изградени последователни, вътрешно непротиворечиви и компетентни изводи. Отговорено е изчерпателно на поставените въпроси, като са направени и съответните изчисления. Заключениеето следва да бъде кредитирано като мотивирано, логично и съответстващо на събраните доказателства.

Осигурителният доход за 2008 г. на жалбоподателя от дейност по чл. 4, ал. 1 и ал. 2 от КСО /трудова и приравнени към тях отношения/, върху който се дължат осигурителни вноски възлиза на 870,48 лева. За периода м.11.2007 г. - м.09.2008 г. РЗ и дължимите осигуровки са изплатени от [фирма], а за м.10.2008 г. от [фирма]. За 2008 г. работодателите са начислили възнаграждения в размер на 23 345,30 лева от дейности по чл. 4, ал. 1 и ал. 2 от КСО, върху който се дължат осигурителни вноски. След направените изчисления, във варианта, при който се приема, че възнагражденията са били само начислени, вещото лице е установило, че размерът на осигурителната вноска за довносяне за фонд „Пенсии” възлиза на 25,24 лева, а размера на здравноосигурителната вноска за довносяне възлиза на 6,88 лева, т.е. толкова колкото е декларирал М. в подадената от него Г.

Вторият вариант на заключението отразява сумата на дължимите осигурителни вноски при реално изплатени възнаграждения. Според експерта жалбоподателят за 2008 г. е получил доходи от дейности по чл. 4, ал. 1 и ал. 2 от КСО общо от 21 269,48 лева. Така

се установява, че са надвнесени осигурителни вноски за фонд „Пенсии” в размер на 107,03 лева, а за здравно осигуряване в размер на 29,19 лева. При този вариант жалбоподателят е декларирал за 2008 г. и е довнесъл за фонд „Пенсии” 25,24 лева, или общо в повече 132,27 лева /107,03 + 25,24 лева/ и в повече 36,07 лева /29,19 + 6,88 лева/ за здравно осигуряване. В проведеното по делото открито заседание, вещото лице посочи, че изчисленията са направени без да се взема под внимание служебната бележка, издадена на жалбоподателя от [фирма] за получени доходи от трудови или други правоотношения за 2008 г., защото не отговаря по съдържание на данните, отразени в изплащателните ведомости. Сумите, описани в нея не са били реално преведени на М. в пълен размер. Получените от него възнаграждения са установени след преглед на ведомостите и извлеченията от банковата му сметка. Суми в брой оспорващият не е получавал. Надвнасянето на осигурителни и здравни вноски се е получило, защото той е получавал заплатите си за два месеца в рамките на един месец. От заключението, прието без оспорване от страните може да се направи единствено възможния извод, а именно, че и при изплатени и само при начислени възнаграждения, М. не дължи осигурителни вноски, в размера определен от органите по приходите в оспорения АУЗД.

Предвид на гореизложените съображения трябва да се приеме, че оспорения АУЗД е издаден от компетентен орган, в предвидената форма, но при несъответствие с материално-правни разпоредби и целта на закона, поради което следва да бъде отменен.

Предвид на факта, че оспорващият е поискал заплащане на разноски, на същия се дължат такива, съобразно разпоредбата на чл. 161 от ДОПК.

Водим от горното и на основание чл. 160, ал. 1, пр. 1 от ДОПК, Административен Съд С. - град, I отделение, 19 състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на Ж. К. М. от [населено място] за установяване на задължение по декларация /АУЗД/ № 900789/25.01.2010 г., издаден на основание чл. 106, ал. 1 от ДОПК от инспектор по приходите при ТД на НАП, [населено място], потвърден с Решение № АУ-1/25.03.2010 г. на Директора на ТД на НАП, [населено място].

ОСЪЖДА ТД на НАП, [населено място] да заплати на Ж. К. М. с адрес: [населено място],[жк], [жилищен адрес] на основание чл. 161, ал. 1 от ДОПК сумата от 160 /сто и шестдесет/ лева, представляваща, направени от него разноски, както следва 10 лева, внесена държавна такса и 150 лева, внесен депозит за възнаградението на вещото лице, дало заключението по допуснатата ССчЕ.

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщаването му на страните, с касационна жалба пред Върховния Административен Съд на Р. България.